

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **BONVER WIN, a.s.**
sídlem Jungmannova 32/25, Praha 1
zastoupen JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., advokátem
sídlem Pobřežní 394/12, Praha 8

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2022, č.j. 59924/2022-900000-312, sp. zn. 29139-3/2018-640000-12,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.12.2022, č.j. 59924/2022-900000-312, sp. zn. 29139-3/2018-640000-12, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 23.9.2021, č.j. 13787-6/2021-640000-12, ve znění opravného usnesení ze dne 5.10.2021, č.j. 13787-7/2021-640000-12, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 123 odst. 3 písm. d), e), f), g), j) a k) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Za tyto přestupky byla žalobci uložena podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 250 000 Kč, včetně povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, a dále byl žalobci podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích uložen trest spočívající v propadnutí technických zařízení KAJOT – PLANET GAMES v.č. 9111016999144, KAJOT SPACE v.č. 9111016999088, ADELL VLT v.č. TDB027007 a KAJOT VLT v.č. 9111016999144 (dále „THZ“) užitých ke spáchání přestupku.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce dovozuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že zákon o hazardních hrách neumožňuje uložení pokuty, resp. propadnutí THZ za skutky, které jsou mu vytýkány. Namítá, že nedošlo k porušení § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách; THZ nebyla aktivní, hra byla znemožněna mimo jiné ukončením připojení těchto THZ do serverů centrálního loterijního systému (odpojení od elektřiny a označení „mimo provoz“). Do tohoto systému má celní úřad zřízen vzdálený přístup, tudíž si mohl ověřit, zda na daných THZ byla skutečně nějaká hra. Žalobce odkazuje na deklarovanou „neformální“ toleranci ze strany vedoucího odboru žalovaného v přechodném období v souvislosti s přijetím zákona o hazardních hrách. Protože THZ nebyla užita ke spáchání přestupku, nebylo možné uložit jejich propadnutí. Žalobce dále poukazuje na nápadný nepoměr hodnoty propadnutého majetku, k němuž nadto celní úřad a žalovaný žádnou relevantní úvahu neprovedli. Pokud celní úřad konstatoval, že vzhledem k vysoké typové nebezpečnosti přestupku nepovažuje hodnotu propadnutých věcí v nápadném nepoměru k povaze přestupků, jde o nedostatečný a překvapující závěr, který žalovaný bez jakékoliv nápravy aproboval.
3. Pokud žalovaný konstatuje, že tvrzení žalobce, že THZ byla v době kontroly nefunkční, nebylo prokázáno, jde o zjevně nesprávné tvrzení. Podle žalobce je rovněž nesmyslné tvrzení žalovaného, že v zákoně o hazardních hrách není nikde stanovena podmínka, že se v případě technického zařízení musí jednat o technické zařízení funkční. Navíc byla pro všechna THZ zajišťována příslušná povolení, aby mohla být zprovozněna, takže o protiprávní jednání nešlo. Přístup celního úřadu je podle žalobce ojedinělý, neboť jiné celní úřady neměly v totožné situaci rozhodnout o propadnutí věci; v této věci tak správní orgány vybočily z ustálené rozhodovací praxe, překročily svoji pravomoc a zasáhly do vlastnických práv žalobce. Spolu s pokutou způsobily správní orgány v majetkové sféře žalobce celkovou újmu ve výši 1,5 mil. Kč;

takový postup má žalobce za excesivní. Žalobce dále dovozuje, že byl v souvislosti s THZ sankcionován dvakrát, peněžitou sankcí a propadnutím věci.

4. Žalobce dále namítá, že v kasinu umožňuje živou hru u stolů živé hry, jak požaduje ustanovení § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách, což příslušníci celního úřadu vyzkoušeli. Pokud žalovaný tvrdí, že u každého započítatelného stolu živé hry musí být přítomen jeden krupiér, pak toto tvrzení nemá oporu v zákoně o hazardních hrách a v základním povolení živé hry. Argumentace judikaturou uvedenou v napadeném rozhodnutí není přílehavá, neboť se týká odlišných skutkových situací, kdy se v provozovnách nacházela pouze jedna osoba na celé kasino. U žalobce se nacházely alespoň dvě osoby. Podobně „nesmyslný“ je podle žalobce závěr rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31.1.2022, č.j. 14 Af 33/2020-42, který v důvodové zprávě k § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách zcela nepochopitelně nachází pravidlo „jedna živá hra – jeden krupiér“; podle žalobce jde o excesivní výklad zákona i důvodové zprávy.
5. Žalobce podrobnou argumentací dovozuje, že v žádném kasinu zásadně neodpovídá počet krupiérů počtu stolů živé hry po celých 24 hodin denně. Jsou to provozovatelé kasin, kteří určují, jaké stoly živé hry a kdy se pro účastníky otevřou. Žalobce upozorňuje na aktuální projekt Ministerstva financí ČR – Analýza regulace hazardních her („ARHA“), který vyhodnocuje poznatky z praxe v návaznosti na zjištěné nedostatky aktuální právní úpravy, přičemž podle žalobce se v jeho rámci zvažuje zákonné zakotvení počtu osob, jež by musely být přítomny v kasinu (např. jeden krupiér na jeden stůl živé hry, nebo nějaký poměr počtu krupiérů vůči počtu provozovaných stolů živé hry). Z toho žalobce dovozuje, že povinnost, jejíž nesplnění mu správní orgány vytýkají, aktuálně neexistuje; dovolává se přitom principů a silentio legis, enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, legální licence a in dubio pro reo.
6. Žalobce dále namítá, že celní úřad provedl kontrolní živou hru v kasinu bez zákonného zmocnění. Průběh kontrolní živé hry pod vedením pracovníků celního úřadu byl pouze demonstrativní ukázkou toho, jak funguje průběh živé hry a značně se odlišoval od reality. Na základě této ukázky podle žalobce nelze docházet k jakýmkoliv závěrům o porušení povinnosti. Nadto je z kamerových záznamů zřejmé, že živá hra probíhala plynule. Pokud správní orgány tvrdí, že hráči museli čekat, až obsluha dokončí hry na ostatních stolech živé hry, a že u každého započítatelného hracího stolu musí být přítomen krupiér, tak tento závěr nemá žádnou oporu ve zjištěních celního úřadu. Skutečnost, že hráči museli u hracích stolů nepatrnou dobu čekat, nemá žádnou spojitost s tím, zda žalobce je či není schopen zajistit živou hru v rámci provozní doby kasina. Žalobce dále podrobnou argumentací dovozuje nesprávnost požadavku, že krupiér se musí věnovat pouze jednomu stolu živé hry. Výrok žalovaného, že žalobce údajně neumožnil po celou provozní dobu kasina provoz všech tří započítatelných stolů živé hry, nejen že podle žalobce nemá oporu v důkazech ve správním spisu, ale navíc odporuje zjištěním celního úřadu. Celní úřad koncipoval výroky rozhodnutí nejasně a v rozporu s odůvodněním svého rozhodnutí, což žalovaný přehlédnul a mlčky aproboval.
7. Žalobce dále vytýká celnímu úřadu a žalovanému, že ve svých rozhodnutích neuvedli, jaké podklady shromáždili a jakým způsobem byly všechny shromážděné podklady zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou formulovány nejasně, neurčitě a nesrozumitelně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

8. Žalobce dále namítá, že jemu vytýkaná údajná pochybení nenaplnila prvek společenské škodlivosti a nebyla prokázána materiální stránka přestupků.
9. Správní orgány nesprávně aplikovaly pravidla pro určení výměry trestu ve smyslu § 37 a násl. zákona o přestupcích, nesprávně přihlédly k dřívějším přestupkům jako k přítěžující okolnosti, přestože šlo o tzv. nestejnorodou recidivu. Nadto správní orgány uvedly pouze čísla jednací rozhodnutí o uložení pokuty, výši sankce, datum právní moci a příslušné celní úřady, které tato rozhodnutí vydaly, přitom skutkové podstaty těchto přestupků byly odlišné od přestupků v nyní posuzované věci. Žalobce rovněž poukazuje na uplynutí roční lhůty ve smyslu § 13 zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), a rovněž na § 91a (již neúčinného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
10. Žalobce také zpochybňuje přezkoumatelnost výše sankce a způsob, jakým byly zohledněny jeho majetkové poměry. Podle žalobce správní orgány přehlíží, že žalobce má desítky provozoven hazardních her, a proto je u něj dána ve srovnání s jiným provozovatelem, který má pouze jednotky provozoven, větší pravděpodobnost spáchání některého z přestupků; tuto okolnost měl celní úřad vzít v úvahu, nikoli žalobci bez dalšího přičítat všechny pravomocně uložené sankce (jak plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2015, č.j. 7 As 149/2014-36). Likvidační dopad pokuty pak byl podle žalobce posuzován pouze formálně. Správní orgány nevzaly v potaz situaci týkající se dopadů onemocnění COVID-19. Žalobce uvádí, že usnesením Krajského soudu v Ostravě bylo dne 30.6.2021, č.j. KSOS 34 INS 12324/2021-A-3, vyhlášeno moratorium na jeho majetek, které bylo následně prodlouženo až do 31.12.2021. Žalobce se nachází ve složité situaci, kdy jakýkoli výdaj pro něj představuje zásadní problém; žalobce neví o tom, jak na tom jsou ostatní subjekty ekonomicky a zda byly rovněž v podobné výši sankcionovány. Správní orgány tak postupovaly v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, nadto v rozporu s judikaturou zohledňovaly nejen majetkové poměry, ale i závažnost vytýkaných přestupků.
11. Žalobce rovněž namítá porušení zásady legitimního očekávání a vybočení z ustálené rozhodovací praxe. Uložená pokuta se zásadně liší od pokut udělených ve všech předchozích skutkově podobných řízeních dle zákona o hazardních hrách. Správní orgány přitom zvolený postup nikterak přesvědčivě nezdůvodnily.
12. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil, případně aby sám výši sankce snížil, či od potrestání upustil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, setrává na závěrech uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
14. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Žalobce předně zpochybňoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí přezkoumatelné je; vytýká-li žalobce žalovanému stručnost jeho úvah, tak samotné stručné odůvodnění rozhodnutí neznámá, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je přehledné, srozumitelné, přesvědčivé, skutkové závěry mají oporu ve správním spisu a jsou též podrobně zachyceny v rozhodnutí prvního stupně. Výrokové části odpovídají odůvodněním rozhodnutí obou stupňů. Není pravdou, že správní orgány neuvedly, jaké podklady shromáždily a jakým způsobem je hodnotily (žalobce ani blíže nespecifikuje, jaké podklady správní orgány opomněly). Argumentace žalovaného představuje dostatečnou odpověď na odvolací námitky, o čemž svědčí i to, že žalobce se závěry žalovaného věcně polemizuje.
18. O tom, že se při kontrole v hernách ve Valašském Meziříčí a v Holešově nacházela THZ bez povolení k jejich provozování, není mezi účastníky řízení sporu. Žalobce však s odkazem na to, že tato THZ byla vypnuta a označena páskou „mimo provoz“ (a že připravoval vyřízení jejich povolení), dovozuje, že se porušení povinnosti podle § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách nedopustil, a tudíž nespáchal přestupek podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách.
19. Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
20. Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách je zakázáno provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení.
21. Podle § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách se v herním prostoru nesmí nacházet nepovolené technické zařízení technické hry nebo nepovolený hrací stůl živé hry.
22. Podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že poruší povinnost podle § 65 nebo 66 tohoto zákona.
23. Podle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
24. Zdejší soud souhlasí se správními orgány v tom, že z § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách plyne povinnost zajistit, aby se v herním prostoru nenacházela nepovolená technická zařízení technické hry nebo nepovolený hrací stůl živé hry, neboť díkce tohoto ustanovení zcela jednoznačně stanoví, že v herním prostoru se taková zařízení nesmí nacházet.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Umístěním technických zařízení po uplynutí platnosti povolení k jejich provozu či vůbec nepovolených v herních prostorech, byť označených „mimo provoz“ a odpojených od centrálního systému, došlo k porušení zákazu stanoveného v § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách.

25. Celní úřad i žalovaný svůj výklad § 65 odst. 3 zákona o hazardních hrách správně podložili i citací důvodové zprávy (úmysl historického zákonodárce) k tomuto ustanovení: *„Na základě problémů identifikovaných při kontrolní činnosti dle zákona č. 202/1990 Sb., kdy neexistoval zákaz umístění neprovozovaných technických zařízení do provozovny, a byly tak nalézány technická zařízení, která byla dle tvrzení provozovatelů před zahájením kontroly vypnuta. Toto tvrzení však nebylo možno ověřit. Nově je tak stanovena povinnost provozovatele zajistit, aby nebyly v provozovně nepovolené technické zařízení technické hry nebo nepovolené hrací stoly živé hry vůbec umístěny.“* S výkladem žalobce, že v provozovně herny mohl mít umístěny i odpojené THZ „mimo provoz“, zdejší soud nesouhlasí, neboť tento výklad jde jak proti obsahu zákona, tak i proti jeho smyslu a systematice (§ 65 odst. 3 ve spojení s § a § 7 odst. 2 písm. b/ zákona o hazardních hrách). Námitka žalobce, že se přestupku podle § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách nedopustil, tudíž není důvodná, a na zákonnost tohoto závěru nemá vliv ani nesprávný argument žalovaného, že pokud jde o námitku, že v době kontroly byla THZ disfunkční, ta zůstala pouze v rovině tvrzení a nebyla žádným způsobem prokázána (to je v rozporu s tím, co uvádí celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí, tj. že tato THZ byla nefunkční, či vypnuta a přelepena páskou s označením dočasně přerušeno provozu). S ohledem na skutečnost, že ke spáchání přestupku došlo v roce 2018, je nepřipadný odkaz žalobce na deklarovanou „neformální“ toleranci ze strany žalovaného, neboť zákon o hazardních hrách nabyl účinnosti dne 15.6.2016. Dovolávat se tolerance porušování zákona za takové situace není namístě.
26. Pokud jde o spor o to, zda žalobce dne 26.6.2019 v provozní době kasina s názvem „CASINO BONVER KOVÁRNA“ porušil § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách a dopustil se tak přestupku dle 123 odst. 3 písm. g) zákona o hazardních hrách, podle něhož se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje kasino v rozporu s § 68 zákona o hazardních hrách, tak ani zde nemůže zdejší soud žalobci přisvědčit.
27. Podle § 68 odst. zákona o hazardních hrách se kasinem rozumí samostatný, stavebně oddělený prostor, ve kterém je provozována živá hra jako hlavní činnost.
28. Podle § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách v kasinu musí být umožněna hra nejméně u 3 hracích stolů živé hry, a to po celou provozní dobu kasina.
29. Podle § 57 odst. 1 a 2 zákona o hazardních hrách při živé hře sázející hrají proti krupiérovi, nebo jeden proti druhému u hracích stolů, aniž by byl předem určen počet sázejících a výše sázky do jedné hry. Živou hrou se rozumí zejména ruleta, karetní hra, a to i provozovaná formou turnaje, a hra v kostky.
30. K podstatě tohoto přestupku je třeba zdůraznit, že žalobce v předmětné provozovně provozuje kasino, nikoli hernu, tudíž na něj dopadají další zákonné povinnosti provozovatele hazardních her, aby takovým způsobem mohl podnikat (s výhodami provozovatele kasin). Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kasino ve smyslu § 68 zákona o hazardních hrách poskytuje svému provozovateli (oproti běžným hernám) finanční i konkurenční výhody, mezi které patří mj. např. výhodnější provozní doba, vyšší limity

maximální sázky a výhry u technické hry. Tyto výhody jsou nicméně kompenzovány povinnostmi, na jejichž splnění je třeba trvat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37).

31. Závěr celního úřadu, že obsluha žalobce neumožnila třem zájemcům (pracovníkům celního úřadu) na třech stolech živé hry bezodkladnou a současnou hru, zcela odpovídá shromážděným skutkovým podkladům (o zkoušce byl pořízen videozáznam a fotodokumentace). Námitka, že by skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, či snad že skutkové závěry neodpovídají videozáznamu a fotodokumentaci, není důvodná.
32. Po stránce skutkové bylo zjištěno, že žalobce v kasinu provozoval živou hru (3 stoly „Bonver kolo štěstěny“) a že se v provozovně nacházelo 30 THZ. Kola se nacházela v jedné řadě v malém prostoru vedle dveří naproti baru odděleném páskou, přičemž před touto páskou se nacházel vysoký truhlík s rostlinami, který zakrýval třetí kolo štěstěny. V provozovně se nacházely dvě pracovnice, jedna dle pověření odpovědná za provoz kontrolované provozovny, tj. povinná osoba, a další obsluhující. Kontroloři oznámili, že u živé hry v kasinu provedou kontrolu zkouškou v souladu s kontrolním řádem a dle podmínek základního povolení. Za tímto účelem jim povinná osoba zapůjčila hodnotové žetony potřebné k provedení zkoušky. Zkouška proběhla na započitatelných stolech živé hry kol štěstěny č. 1 až č. 3, za účasti pěti členů kontrolní skupiny, z nichž tři vystupovali coby hráči, dále povinné osoby (coby „krupiérky“, přičemž na záznamu je vidět, že si v určitý moment nebyla zcela jistá ani pravidly hry stanovenými pro kolo štěstěny, ani ohledně sázek) a druhé pracovnice obsluhy, která pouze držela pro její nefunkčnost pásku oddělující hráče od kol štěstěny. Krupiérka po odjištění zářezů u mechanických kol vyzvala hráče k učinění sázek a poté, co tak učinili, je požádala, aby odešli za pásku oddělující je od kol štěstěny. Poté krupiérka roztočila v čase 10:57:16 hodin první mechanické kolo štěstěny a po jeho dotočení v čase 10:57:31 hodin provedla vyhodnocení sázky. Jednalo se o prohru a žeton byl hráči u stolu č. 1 odebrán. Tento hráč po vyhodnocení nemohl dále ve hře pokračovat a musel čekat, až krupiérka dokončí hry na druhém a třetím kole štěstěny. Totéž se opakovalo u kola štěstěny č. 2, které bylo roztočeno v čase 10:58:02 hodin s dotočením v čase 10:58:14 hodin a s následným vyhodnocením sázky v podobě výhry. Poté i tento hráč musel po dokončení hry čekat na ukončení hry u dalšího kola č. 3. Krupiérka kolo č. 3 roztočila v čase 10:58:53 a po jeho dotočení v čase 10:59:04 sázku vyhodnotila jako prohru. Teprve po ukončení hry na 3. kole štěstěny krupiérka odstranila pásku (v čase 10:59:31 hod.) a všichni tři hráči si mohli zároveň učinit každý na svém kole sázku. Opět byly všichni společně vyzváni k ukončení sázek a odchodu do prostoru za pásku, kterou krupiérka jejím natažením hráče oddělila od kol štěstěny. Hra dále pokračovala stejným již popsáním způsobem.
33. S ohledem na uvedené je skutkový závěr, že hru na započitatelných třech stolech organizuje a řídí jedna osoba a že hráč musí u svého kola štěstí čekat a pokračovat ve hře může, až je ukončena hra dalších hráčů, a že hráči si nemohli vsadit a hrát každý samostatně bez ohledu na ostatní hráče, podle zdejšího soudu zcela správný. Každý z hráčů musel čekat na ukončení hry u dalších kol štěstí, žádný z nich si nemohl po ukončení své hry vsadit nezávisle na ostatních. Hra neprobíhala u každého stolu živé hry zvlášť, čímž nebyla splněna podmínka bezodkladnosti a ani požadavek na současný provoz, a to je podle zdejšího soudu podstatné.

34. Celní úřad správně popsal podstatu živé hry ve smyslu § 57 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Jejím specifikem je to, že hazardní hry probíhající u hracích stolů, nikoliv prostřednictvím technických zařízení. Důležitá je fyzická přítomnost krupiéra, který hru organizuje a řídí, přičemž zároveň vykonává i další na sebe navazující a časově souvztažné činnosti související s provozem tohoto typu hazardní hry (příjem, výdej či výměna žetonů, roztáčení kola rulety či kola štěstí, míchání a rozdávání karet), dává pokyny k sázkám, dohlíží nad dodržováním pravidel apod. Hráči v rámci živé hry mohou hrát proti krupiérovi nebo mezi sebou navzájem, kde je pak role krupiéra doprovodná. S ohledem na povahu živé hry a s ní spojenou vysokou míru společenských rizik je možný její provoz pouze v kasinu za podmínky, že účastník hazardní hry musí být kdykoliv po celou provozní dobu vymezenou v povolení umožněno zahrát si živou hru u kteréhokoliv povoleného stolu. V této souvislosti celní úřad správně poukázal i na obsah povolení žalobce, podle něhož *„Provozovatel zajistí, aby byla účastníkům živé hry v kasinu vždy bezodkladně umožněna současně hra na započitatelných hracích stolech uvedených v povolení k umístění kasina, jejichž provoz byl zahájen.“*
35. S argumentací žalobce, co podle něj znamená „umožnit“ hru (prodlevy jsou podle žalobce možné) a že šlo pouze o jakousi ukázkovou simulaci hry, zdejší soud s ohledem na videozáznam z kontroly a poučení kontrolních pracovníků, že budou zkoušet živou hru dle podmínek základního povolení, nesouhlasí. O ukázkovou simulaci nešlo, nadto žalobce ani po skutkové stránce s průběhem živé hry nepolemizuje, ani nevysvětluje, jak by tedy obsluha zajistila hru na třech kolech štěstí současně při „skutečné“ hře. Poukazuje-li žalobce na „prodlevy“, jež jsou součástí hry s krupiérem (v rámci interakce, komunikace hráče s krupiérem), tak podle zdejšího soudu jde o zcela jiný typ prodlev přirozeně se odvíjející od průběhu hry u jednoho stolu. U zkoušky živé hry u žalobce však došlo k jinému typu „prodlev“ daných tím, že obsluha vůbec nebyla fyzicky objektivně schopna hrát s hráči u každého kola štěstí živou hru zároveň.
36. Interpretace § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách předestřená žalobcem podle zdejšího soudu představuje nesprávný výklad zákona jdoucí mimo jeho obsah, rámec a proti jeho smyslu, popírající rovněž podstatu živé hry v kasinu (neopomenutelný prvek fyzické přítomnosti krupiéra při hře, ať již při hře proti němu či jako doprovodného prvku při hře hráčů proti sobě). Výkladem § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách se rovněž opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.9.2020, č.j. 6 As 196/2020-32, ze dne 3.3.2023, č.j. 1 As 113/2022-39, ze dne 1.2.2023, č.j. 7 As 291/2022-40, ze dne 11.4.2023, č.j. 3 As 367/2020 36). Podle Nejvyššího správního soudu ačkoliv § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách výslovně neobsahuje pravidlo „jeden stůl živé hry, jeden krupiér“, účel živé hry vyžaduje, aby měl každý stůl živé hry svého krupiéra po celou provozní dobu kasina. *„Uvedený účel koresponduje i úmyslu zákonodárce, jehož cílem bylo snížit dostupnost (všudypřítomnost) hazardních her a koncentrovat hráče do větších provozoven splňujících řadu podmínek... cílem předmětného ustanovení zákona o hazardních hrách bylo zabránění vzniku tzv. kvazikasin ...Vzhledem k existenci tří započitatelných stolů živé hry v kasinu stěžovatelky nemohla postačovat přítomnost pouze dvou zaměstnanců ... popsany výklad § 68 odst. 4 zákona aproboval i Ústavní soud (který usneseními ze dne 20. 11. 2020, sp. zn. II. ÚS 2990/20, a ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. I. ÚS 1013/23, odmítl ústavní stížnosti směřující proti rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 6 As 196/2020-32, a ze dne 1. 2. 2023, č. j. 7 As 291/2022-40). V usnesení ze dne 20. 11. 2020,* Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

sp. zn. II. ÚS 2990/20, konstatoval, že neshledal „žádné extrémní vybočení z výkladových pravidel s ústavní relevancí“, a v usnesení ze dne 30. 5. 2023, sp. zn. I. ÚS 1013/23, nepřisvědčil námitce, že z § 68 odst. 4 zákona o hazardních hrách nevyplyvá pravidlo „jeden stůl živé hry, jeden krupíér“. Správní soudy podle něj naopak ústavně konformním způsobem odůvodnily, proč jde o nezbytnou podmínku řádného umožnění živé hry současně na nabízených hracích stolech... Z uvedených důvodů proto nelze shledat případná ani tvrzení stěžovatelky, že výklad zaujatý správními orgány a krajským soudem je výkladem nepřipustným, porušujícím zásady ústavního pořádku (zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí ve smyslu čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny, a zásada a silentio legis).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37). Citované závěry tak představují zcela dostatečnou odpověď na argumentaci žalobce, zdejší soud s nimi souhlasí, neshledává důvod se od nich odchýlit ani v této věci a plně na ně odkazuje (dalšími úvahami by zdejší soud již jen opakoval v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu mnohokrát řečené).

37. Pokud jde o namítanou absenci materiálního znaku přestupků, i k ní se již judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu opakovaně vyjádřila. „*Jak přitom zdůrazňuje i judikatura Ústavního soudu, hazardní hry mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Herny, lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, se staly typickým koloritem nejen předměstí českých měst, ale i jejich center, jakož center menších obcí, a to se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami. Představují tak ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obcích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, jehož obecná východiska jsou zcela jistě aplikovatelná i na posuzování nebezpečnosti daného jednání). Přísná regulace hazardu vyplývá z legitimního důvodu ochrany ústavně chráněných hodnot, jako jsou ochrana zdraví, zejména duševního, vytváření překážek pro vznik patologické závislosti na hraní těchto her (tzv. gamblerství), ochrana rodiny, jejího majetku, ochrana dětí a mládeže atd. (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15)... Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné na tomto místě dlouze opakovat obecně známou skutečnost, že provozování hazardních her s sebou nese riziko psychologické závislosti na těchto hrách a ohrožuje majetek a zdraví hráče a jeho rodiny. Je tomu tak tím spíše, pokud jsou hazardní hry provozovány nelegálně.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37). Právě citované představuje zcela dostatečnou odpověď na žalobcovo zpochybnění společenské nebezpečnosti jeho jednání, kterou odráží rovněž i horní hranice zákonem stanovené výše sankce. Dle § 123 odst. 9 písm. b) zákona o hazardních hrách lze za přestupek podle odstavce 3 lze uložit pokutu do 3 000 000 Kč, jde-li o přestupek mimo jiné podle písmen e) a g). Bylo-li žalobci prokázáno jednání naplňující objektivní stránku přestupků podle zákona o hazardních hrách, pak argument chybějící společenské škodlivosti nemůže obstát (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.2009, č.j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 9.8.2012, č.j. 9 As 34/2012-28). Až v případech, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nemusí dosahovat minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné se materiální stránkou přestupku zabývat; půjde tedy o zcela výjimečné (hraniční) případy. Čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012-23); o takové případy však principiálně nejde v případech ohrožovacích deliktů, kdy zákonodárce

sankcionuje samotné ohrožení zákonem chráněného zájmu, aniž by musel být tento zájem skutečně porušen (zákonodárce sankcionuje již samotné způsobení konkrétního rizika, které označuje za společensky škodlivé); to je i případ žalobcem spáchaných přestupků, který nadto žádné zcela výjimečné okolnosti, které by oslabily materiální stránku jím spáchaných přestupků, neuvádí (takovou výjimečnou okolností v žádném případě nemůže být okolnost, že v herně se nacházela nepovolená THZ odpojená od centrálního systému s označením „mimo provoz“, čemuž se zdejší soud již věnoval výše).

38. Pokud jde o námitku ke kontrole živé hry v kasinu, tak žalobce má za to, že zákonné zmocnění z § 8 písm. b) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), k jejímu provedení neplyne, stejně jako neplyne z § 120 zákona o hazardních hrách. Zdejší soud však této námitce, která nadto ani není dostatečně argumentačně podložena, nemůže přisvědčit.
39. Podle § 8 kontrolního řádu je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn a) požadovat prokázání totožnosti fyzické osoby, jež je přítomna na místě kontroly, jde-li o osobu, která plní úkoly kontrolované osoby, nebo osobu, která může přispět ke splnění účelu kontroly, b) provádět kontrolní nákupy, odebírat vzorky, provádět potřebná měření, sledování, prohlídky a zkoušky, c) požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady, d) pořizovat obrazové nebo zvukové záznamy, e) v míře nezbytné pro průběh kontroly užívat technických prostředků kontrolované osoby, a to po předchozím projednání s kontrolovanou osobou, f) vyžadovat od kontrolované osoby a povinné osoby další součinnost potřebnou k výkonu kontroly.
40. Podle § 65 odst. 1 zákona o hazardních hrách se herním prostorem rozumí herna nebo kasino.
41. Podle § 118 zákona o hazardních hrách vykonává dozor nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem ministerstvo a celní úřady (dále jen „dozorující orgán“).
42. Podle § 119 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem oprávněna za účelem vstupu do prostor, do kterých je v souvislosti s výkonem dozoru oprávněna vstupovat podle kontrolního řádu, tyto prostory otevřít nebo jiným způsobem si do nich zjednat přístup, v případě nutnosti i za použití síly.
43. Podle § 120 zákona o hazardních hrách je dozorující orgán v herním prostoru oprávněn provádět zkoušky technických zařízení.
44. Z výše citovaných zákonných ustanovení plyne oprávnění celního úřadu jak ke vstupu do provozovny herny či kasina (herních prostor), tak k realizaci zkoušek, které jsou potřebné ke kontrole dodržení povinností vyplývajících pro žalobce ze zákona o hazardních hrách, když z povahy věci požadavky týkající se umožnění živé hry nelze zkontrolovat jinak než samotnou zkouškou a sledováním živé hry minimálně u tří hracích stolů. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že zákon o hazardních hrách doplňuje obecně stanovený rozsah kontrolní pravomoci vyjádřené v kontrolním řádu; odkaz na § 120 zákona o hazardních hrách nezpochybňuje oprávnění celního úřadu v herním prostoru kontrolovat zákonem stanovené povinnosti i ve vztahu k živé hře, jak činí žalobce.

45. Pokud jde o námitky směřující proti výši sankce a uložení propadnutí věci, ani tu zdejší soud nemůže dát žalobci za pravdu.
46. Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky propadnutí věci lze uložit jen, jde-li o věc, která byla ke spáchání přestupku užita nebo určena.
47. Podle § 48 odst. 2 zákona o přestupcích lze propadnutí věci uložit pouze tehdy, jde-li o věc náležející pachateli.
48. Podle § 48 odst. 3 zákona o přestupcích nelze propadnutí věci uložit, je-li hodnota věci v nápadném nepoměru k povaze přestupku. Vyžaduje-li to bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obdobný obecný zájem, k hodnotě věci se nepřihlíží.
49. Nezákonnost propadnutí věci žalobce dával do souvislosti s tím, že se přestupku ve smyslu § 123 odst. 3 písm. e) zákona o hazardních hrách nedopustil, čímž se již zdejší soud zabýval výše. Zdejší soud i ve světle citovaných judikturních závěrů souhlasí se správními orgány, že se jedná o přestupek vysoce závažný, a to s ohledem na jeho společenskou nebezpečnost a veřejný zájem na provozování hazardních her za splnění všech zákonných povinností. Povinnost provozovat pouze povolená herní zařízení je zcela zásadní; a pokud jde o hodnotu propadnutých věcí, k ní se při naplnění podmínek dle § 48 přestupkového zákona nepřihlíží, jak mylně argumentuje žalobce. Korektivem obecně je v případě užití tohoto institutu povaha přestupku, tj. pokud by se jednalo o bagatelní přestupek, s nízkou horní hranicí zákonem stanovené sazby pokuty, což však není případ přestupku žalobce, tak by bylo třeba úvahu o hodnotě věci použité ke spáchání přestupku vést. Došlo-li ke spáchání závažného přestupku, tj. s vysokou společenskou nebezpečností, tak bez ohledu na cenu THZ bylo možné uložit jejich propadnutí. Námitka, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro uložení propadnutí věci, tak není důvodná, stejně jako námitka, že k takovému postupu chyběla celnímu úřadu pravomoc; o tom, že šlo o zásah do vlastnického práva žalobce, pak není pochyb, nicméně jde o zásah za splnění zákonem daných podmínek. Nedošlo ani k porušení zásady dvojího trestání, neboť zákon o přestupcích umožňuje vedle pokuty uložit i propadnutí věci (§ 36 zákona o přestupcích). Otázkou likvidačních dopadů pokuty se pak správní orgány dostatečně zabývaly, jak bude rozvedeno níže.
50. Zdejší soud se dále zabýval pokutou uloženou za spáchané přestupky. Žalobce zpochybňuje její přezkoumatelnost, namítá nedodržení pravidel pro ukládání sankcí a rovněž porušení zásady legitimního očekávání. Vedle toho se žalobce domáhá eventuálního snížení pokuty či upuštění od ní.
51. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce pouze přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13.8.2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9.3.2004).
52. Předně se zdejší soud zabýval přezkoumatelností úvah směřujících k určení výše sankce. Vycházel přitom jak z napadeného rozhodnutí, tak z prvostupňového rozhodnutí, a zjistil, Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

že správní orgány se velmi podrobně zabývaly všemi z hlediska výše sankce relevantními okolnostmi všech žalobcem spáchaných přestupků (šlo celkem o sedm přestupků, z nichž nejprísněji trestný byl přestupek podle § 123 odst. 1 písm. d/ zákona o hazardních hrách).

53. Podle § 37 zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.
54. Podle § 38 přestupkového zákona je povaha a závažnost přestupku dána zejména a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, b) významem a rozsahem následku přestupku, c) způsobem spáchání přestupku a okolnostmi spáchání přestupku.
55. Podle § 40 zákona o přestupcích se jako k přitěžující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel a) spáchal přestupek tak, že využil něčí bezbrannosti, podřízenosti nebo závislosti na jiné osobě, b) spáchal více přestupků, c) spáchal přestupek opakovaně, d) zneužil ke spáchání přestupku svého zaměstnání, postavení nebo funkce, e) spáchal přestupek jako člen organizované skupiny, nebo f) spáchal přestupek na dítěti, osobě těhotné, nemocné, zdravotně postižené, vysokého věku nebo nemohoucí.
56. Zdejší soud má předně za to, že celní úřad, resp. žalovaný se všemi zákonnými kritérii zabývali (hodnotili zejména povahu a závažnost jednotlivých přestupků žalobce, přihlídl k přitěžující okolnosti a také k majetkovým poměrům žalobce). Poukázali na to, že trest nepřiměřeně mírný nebo naopak nepřiměřeně přísný by se mýjel svým účelem. Aby bylo tohoto účelu, zejména z hlediska individuální i generální prevence dosaženo, musí být do majetkové sféry pachatele zásahem citelným. Výši pokuty pak celní úřad stanovil na základě použití zásady absorbce. Naopak ze žalobní argumentace není zřejmé, jaká konkrétní, pro věc relevantní kritéria žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k určení výše pokuty postrádá. Proto zdejší soud v podrobnostech odkazuje na str. 20 až 23 rozhodnutí celního úřadu a str. 16 až 19 napadeného rozhodnutí žalovaného.
57. Namítá-li žalobce nedostatečné hodnocení dopadů uložené sankce do jeho majetkových poměrů, tak s touto námitkou nemůže být úspěšný. Celní úřad z údajů dostupných ve veřejně přístupném obchodním rejstříku zjistil, že žalobce je právnickou osobu dlouhodobě podnikající v oblasti hazardních her, se základním kapitálem ve výši 1 082 500 000 Kč, který svoji činnost provozuje v celé řadě provozoven v ČR. Celní úřad vycházel ze sdělení o majetkových poměrech žalobce a z listin (Výkazu zisků a ztrát k 31.12.2020, Výkazu zisků Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

a ztrát k 31.3.2021 a usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.6.2021 pod č.j. KSOS 34 INS 12324/2021-A-3, o vyhlášení mimořádného moratoria). Z porovnání Výkazů zisků a ztrát za roky 2018, 2019 a 2020 pak vyplývá, že výsledek hospodaření za rok 2018 je v minusové hodnotě (- 62 538 tis. Kč), avšak čistý obrat je ve výši 3 607 513 tis. Kč (z toho nejvyšší část tvoří právě tržby z prodeje výrobků a služeb). Za rok 2019 je výsledek hospodaření opět ve ztrátě, tato ztráta však má klesající tendenci - 13 979 tis. Kč, čistý obrat je ve výši 4 351 258 tis. Kč. Za rok 2020 se výsledek hospodaření propadl na -187 110 tis. Kč, a čistý obrat činní částku 2 996 708 tis. Kč. Je tedy zřejmé, že výsledek hospodaření je zejména závislý na tržbách z provozování hazardních her. Pokud se zavedením opatření proti šíření nemoci Covid-19 tyto tržby pohybovaly v nulové výši, výsledek hospodaření se nutně projevil hlubokými ztrátami (viz také Výkaz zisků a ztrát ke dni 31.3.2021 s výsledkem hospodaření za toto období ve výši minus 88 761 tis. Kč, s čistým obratem 19 289 tis. Kč). Pokud jde o zohlednění důsledků nastalých v rámci mimořádné situace spojené se zavedením opakovaných opatření proti zamezení šíření pandemie Covid-19, tak k tomu celní úřad uvedl, že tato postihla nejen celý segment hazardního trhu, ale plošně více či méně celou společnost. Z usnesení o vyhlášení mimořádného moratoria na majetek žalobce s trváním do 30.9.2021 je podle celního úřadu patrné, že žalobce využil institut zavedený do insolvenčního zákona jako jedno z opatření ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru. Je tedy podle celního úřadu zřejmé, že v současné době žalobce bude pokutu pociťovat mnohem citelněji než jiný subjekt nezatížený dluhy. V této souvislosti však celní úřad poukázal na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 29.1.2015, č.j. 8 Afs 25/2012-351, že *„[d]ůsledkem předlužení pachatele však nemůže být automatická imunita vůči sankcím ukládaným v oblasti veřejného práva. Opačný závěr by zcela popřel účel trestu a narušil efektivitu prosazování práva hospodářské soutěže. Mohl by vést dokonce k absurdním důsledkům, kdy předlužený subjekt by se fakticky mohl na trhu chovat libovolně a mohl by beztrestně páchat jakoukoliv protiprávní činnost, včetně té nejzávažnější. Takový závěr je třeba odmítnout.“* Celní úřad uzavřel, že žalobce se dlouhodobě zabývá podnikáním v oblasti hazardních her a aby tuto činnost mohl provozovat, musel splnit řadu náročných finančních podmínek, kdy např. jako provozovatel musí disponovat vlastními zdroji v minimální výši 2 000 000 EUR (§ 6 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o hazardních hrách) a jako žadatel o vydání základního povolení byl povinen za každý druh hazardní hry poskytnout kauci v řádech desítek milionů (§ 89 zákona o hazardních hrách). Podle celního úřadu ani vykazování ztrát, ani mimořádné moratorium ve svém důsledku neznamena, že by žalobce nebyl schopen uloženou pokutu uhradit.

58. S ohledem na výše citované je zřejmé, že celní úřad (potažmo žalovaný) se otázkou možné likvidační výše pokuty (250 000 Kč) i se zohledněním dopadů pandemie Covid-19 ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce coby provozovatele hazardních her (s významným ekonomickým potenciálem) vyčerpávajícím způsobem zabýval a žalobce jejich závěry žádným způsobem nevyvrátil. Z ničeho, co vyšlo v řízení najevo, neplyne, že by zaplacení pokuty ve výši 250 000 Kč znamenalo ukončení činnosti žalobce.
59. Pokud jde o námitku, že celní úřad chybně spatřoval přítěžující okolnost v tom, že žalobce spáchal více přestupků na úseku hazardních her („do doby zjištění jednotlivých protiprávních jednání dle údajů v evidenci celní správy se již porušení předpisů upravujících hazardní hry několikrát dopustil s udělením správního trestu pokuty“) a nadto uvedl pouze

čísla jednací předmětných rozhodnutí a příslušné celní úřady, které tato rozhodnutí vydaly, tak žalovaný se i těmito námitkám dostatečně věnoval na str. 21 napadeného rozhodnutí.

60. Žalobce odkazoval na § 13 zákona o některých přestupcích, podle něhož je přestupek podle § 5, 7 a 8, s výjimkou přestupku podle § 5 odst. 1 písm. h) a § 5 odst. 2 písm. d), spáchán opakovaně, jestliže od nabytí právní moci rozhodnutí o stejném přestupku, z něhož byl obviněný uznán vinným, do jeho spáchání neuplynulo 12 měsíců.
61. Argumentuje-li žalobce uvedenou dvanáctiměsíční dobou, pak tuto lhůtu při výkladu § 40 písm. c) zákona o přestupcích aplikovat nelze, neboť § 13 zákona o některých přestupcích konkretizuje přestupky upravené v § 5, § 7 a § 8 zákona o některých přestupcích, ke kterým se dané ustanovení vztahuje; nyní posuzované jednání pod tyto přestupky nespadá (stejně tak v době spáchání přestupku již nebyl účinný ani zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, na který žalobce rovněž odkazuje). Jinými slovy, pokud zákon o přestupcích nestanoví dvanáctiměsíční lhůtu pro zahlazení potrestání a stanoví ji pouze zákon o některých přestupcích, nemůže se žalobce této lhůty dovolávat. Jak také plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.12.2021, č.j. 2 As 155/2020-25, „byť judikatura dovodila možnost analogického využití institutu zahlazení odsouzení v řízení o přestupcích, neznamená to však, že nelze dřívější (zahlazená) „odsouzení“ nijak zohlednit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017 - 35, či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, č. 2912/2013 Sb. NSS). Ba naopak, dřívější (byť zahlazená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možností jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu.“. Takto správní orgány postupovaly. Uvedenou skutečnost (že žalobce byl shledán vinným ze spáchání řady přestupků na úseku hazardních her) zohlednily jako přítěžující okolnost, což však neznamená, že by šlo o dvojí přičítání téhož.
62. Pokud jde o tvrzenou nestejnorodost žalobcem spáchaných přestupků, výčet přítěžujících okolností v zákoně o přestupcích je demonstrativní. Pro nyní posuzovanou věc však není podstatné, zda šlo o okolnost ve smyslu § 40 písm. c) zákona o přestupcích, nebo o okolnost jinou než uvedenou v demonstrativním výčtu, pokud bylo dostatečně zdůvodněno, proč byla tato okolnost relevantní pro stanovení výše sankce; a takovou relevantní okolností opakované porušování povinností na úseku hazardních her nepochybně je. Žalovaný zdůraznil, že bylo po právu přihlédnuto k pravomocným rozhodnutím o dříve spáchaných přestupcích. Opakované porušení právního předpisu (zákona o hazardních hrách) tak nepochybně může být přítěžující okolností, a to bez ohledu na to, zda lze nestejnorodou recidivu zahrnout pod § 40 písm. c) zákona o přestupcích či nikoliv (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18.2.2021, č.j. 62 Af 78/2019-49). Jestliže pachatel přestupku (podnikatel v určitém odvětví) opakovaně porušuje a nerespektuje své zákonné povinnosti v daném odvětví, není chybou, pokud tuto okolnost správní orgány zohlední při určení výše pokuty. Ze žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2015, č.j. 7 As 149/2014-36, opak neplyne. S argumentem, že žalovaný měl přihlédnout k tomu, že u žalobce je s ohledem na počet jeho provozoven možnost páčání přestupků vyšší, zdejší soud nemůže souhlasit; je tomu právě naopak. Od významného a zkušeného podnikatele v oblasti hazardních her lze tím spíše očekávat znalost požadavků zákona o hazardních hrách a jeho dodržování.

63. Pokud jde o popis předchozích přestupků, je třeba poznamenat, že rozhodnutí, na něž odkazoval celní úřad ve svém rozhodnutí, se týkala jednání žalobce, jimiž spáchal přestupky podle zákona o hazardních hrách. Celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl datum jejich vydání i právní moc konkrétního rozhodnutí (příkazu); výpis jakých skutkových podstat se tato rozhodnutí týkala, je také součástí správního spisu. Za těchto okolností zdejší soud neshledává rozhodnutí celního úřadu nepřezkoumatelné; nadto celní úřad nekonstatoval, že by se jednalo o tytéž přestupky (z hlediska totožné skutkové podstaty), nýbrž že šlo o přestupky na úseku hazardních her.
64. Pokud jde o námitku porušení zásady legitimního očekávání, pak mimořádné odchýlení se od posuzování shodných či obdobných případů nelze odvozovat pouze od výčtu pokut ukládaných jinými rozhodnutími, jak činí žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.2.2024, č.j. 7 As 209/2023-37), stejně jako na zákonnosti uložení propadnutí věci podle § 48 odst. 1 a) přestupkového zákona nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že jiné celní úřady ve shodných případech THZ bez povolení po jejich zadržení pachatelům tohoto přestupku vrací.
65. Vzhledem k vysoké společenské nebezpečnosti jednání žalobce je pokuta uložená ve výši 250 000 Kč přiměřená a její výše je i dostatečně odůvodněná. Správní orgány při určení výše pokuty posuzovaly všechny individuální okolnosti žalobcem spáchaných přestupků v mezích zákonem stanovených kritérií (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Tudíž není dán ani důvod, aby zdejší soud nahrazoval uvážení správních orgánů o výši pokuty svým vlastním hodnocením. Uloženou sankci zdejší soud neshledává zjevně nepřiměřenou, a to ani s odkazem na vyhlášení mimořádného moratoria na majetek žalobce v červnu roku 2021 (institut dle § 127a zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, reagující na dopady epidemie nemoci Covid-19), když z úvah celního úřadu je nadto zřejmé, že při určení výše pokuty dopady tehdejší ekonomické situace v daném podnikatelském odvětví vnímal. Proto zdejší soud nepřistoupil k moderaci výše pokuty podle § 78 odst. 2 s.ř.s.
66. Zdejší soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobní argumentaci důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

67. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a navíc je žalovaný ani nepožadoval, proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. září 2024

David Raus v.r.
předseda senátu